

Het is haar reeds dikwijls gelukt door het een of ander zijn liefdevolle blikken van haar af te wenden, half bevreesd als ze is, dat hij zal beginnen te spreken, wat hij voor haar gevoelt en dat ze hem haar droevige levensgeschiedenis zal moeten vertellen, doch nu gaat het niet meer. Op alles wat zij of de kinderen zeggen geeft hij korte, afgebroken antwoorden en met schrik leest ze het vastgenomen besluit in zijn oogen om niet langer te dralen met haar zijn liefde te bekennen.

Verward en verlegen ziet ze op naar de blauwe lucht boven haar, waar de heldere volle maan en ontelbare sterren alles met een tooverachtigen zilveren glans overgieten, maar toch voelt ze, hoe hij haar blijft aanzien.

Eindelijk staat ze op en terwijl ze eene van haar kleine vriendinnetjes in de armen neemt, begint ze spelend een paar passen rond te walsen.

Hij blijft rustig staan, doch als ze dicht in zijne nabijheid komt, voelt ze opeens hare hand gegrepen en met krachtigen druk in de zijne gesloten. Als hij die weêr loslaat, is er een klein gevouwen briefje in achtergebleven.

Onwillekeurig sluiten zich hare vingers er om heen en met een kus en eene verontschuldiging maakt zij zich van het kleine meisje vrij, en snelt de trap af naar haar hut.

Met schemerende oogen, met een wild kloppend hart, leest ze het dicht beschreven blaadje papier; die regelen vol vurige, eerlijke liefde.

Met de hand vast tegen haar borst gedrukt, als kon ze daarmee het wilde bonzen daarbinnen doen bedaren, de oogen sluitend voor het bedwelmend gevoel van geluk, staat ze even stil. Ze weet dat het oogenblik nu gekomen is waarop ze sterk en eerlijk genoeg moet zijn, alles aan hem te vertellen, al mocht het gevolg er ook van zijn, dat ze daarna al haar hoop op levensgeluk in rook zal zien opgaan.

O! Het *is* hard dien schoonen droom zelve wellicht te moeten vernietigen, waar ze toch eigenlijk zoo onschuldig is. Maar zonder zich langer tijd tot bedenken te geven, loopt ze als gejaagd de trap weêr op naar het dek. Ze *moet* hem alles vertellen, *nu* nog! Geen nacht mag er over heen gaan. Misschien zal ze morgen niet sterk genoeg meer zijn voor die taak.

Nu zou niemand meer aanstoot kunnen nemen aan haar frisschen blos en den levenslust die haar uit de oogen straalt. Bleek, met eene vastberadene uitdrukking op het jeugdige gezichtje komt zij naar den jongen man terug.

Toen ze hem straks verliet, is hij achter aan de boot gaan staan, en ziet over de verschansing geleund, werktuigelijk naar de breede melkwitte streep in de zee, waarop ontelbare zeesterren, met hun vreemd phosphoorachtig licht glinsteren en schitteren. Doch zijne gedachten toeven bij het jonge meisje. Hij ziet haar grijze oogen in het frische gezichtje glinsteren en stralen, zooals ze immer deden, wanneer een invallende vroolijke gedachte haar voor een oogenblik het verleden doet vergeten.

Wanneer ze eenmaal zijn vrouwtje zal zijn, zal hij wel zorgen dat ze aan al dat treurige, dat achter haar ligt, niet meer denkt. Zonder zich zelf nu juist als beter te beschouwen dan de meeste mannen, weet hij toch wel, dat